

+ Arhiepiscopul Iosif

Scrisoare pastorală la Sfintele Paști

Prea cucernice Parinte,
Iubiți credincioși,

H R I S T O S   A   Î N V I A T !

Aceste cuvinte rămân pentru creștinătate, până la sfârșitul veacurilor, marturisirea adevărului fundamental care-i calauzește viața, și anume: omorârea morții și făgăduirea vieții vesnice prin moartea și învierea lui Hristos. Ele rămân lumina care ne scoate din întunericul vieții, din deznădejdea vieții, din neputința în care ne zbatem. Hristos a înviat - iată Paștile noastre, Sarbatoarea sârbătorilor, Bucuria bucuriilor, Nădejdea deznădăjduiților, Lumina celor întristați, Iertarea celor neiertăți, Libertatea celor robiți.

Până în noaptea învierii sale Hristos a trebuit să treacă prin trădare și Patimi. Patimile lui Hristos nu sunt altceva decât ceea ce, din dragoste pentru noi, El a trebuit să îndure pentru pacatele noastre. Patimirea Lui a fost prevestită de profeții Vechiului Testament. Isaia proorocul vede peste veacuri chipul lui Mesia caruia îi pierise toată frumusețea din cauza suferinței pentru omul pe care l-a creat și cu care, prin întrupare, devenise frate. Ca oricare dintre noi, Hristos a trait disprețul, suferința, ura, nedreptatea, anonimatul, singurătatea. S-a pus El Însuși de partea noastră, prin Patimile Sale, "Om al durerilor și al suferinței [...] disprețuit și nebagat în seamă". Pentru că "a luat asupra-si durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat [...] Strapuns a fost pentru pacatele noastre și zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsit a fost pentru pacatele noastre și prin El noi toți ne-am vindecat". Dumnezeu ne-a făcut după chipul Sau ca să devenim asemenea Lui. Înainte să ne cheme la asemanarea cu El, Hristos Însuși devine asemenea nouă, după asemanarea suferinței noastre și a condiției noastre până la moarte, pentru a ne putea chema la asemanarea cu El prin însuși condiția noastră pe care a asumat-o. Ne cheama la asemanarea cu El din interiorul stării noastre de om. Acesta este semnul concret al iubirii dumnezeiești pentru om. Adică iubirea lui Dumnezeu-Tatal care-și trimite Fiul și a Fiului lui Dumnezeu care vine să împartăsească viața noastră din iubire pentru noi, spre a ne elibera de moarte, acceptând pentru această moarte însuși, ultimul nostru dusman. "Chinuit a fost, dar S-a supus și nu și-a deschis gura Sa; ca un Miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor care o tund, așa nu și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui S-a ridicat [...] Ca să-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărâdelegile poporului Meu a fost dus spre moarte." (Isaia 53). De aceea Sfântul Ioan Botezătorul, cel trimis să îndrepte căile Domnului printre oameni, a exclamat văzându-L pe Hristos: "Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică pacatul lumii!" (Ioan 1,29).

Iar eu nu pot vedea astfel numai pacatul și vina aproapelui, ci și patimirea lui, a fratelui meu, din cauza pacatului. Hristos a văzut suferința și patimirea pe care ne-o produce propriul pacat și sclavia sau dependența față de el și a venit să compatimească cu noi, și să moară cu noi. Nu numai că mă iartă, dar și moare cu mine, mă urmează până și în moarte și de acolo mă ridică la viața prin învierea Sa. Pentru că moartea n-a mai avut putere asupra Lui. Iisus n-a cunoscut pacatul păcătuiind, ci compatimind cu mine, cel dependent de pacat. El "ridică pacatul lumii", îl iartă, și până la sfârșitul veacurilor cere această iertare de la Tatal pentru noi toți și pentru cei care vin după noi.

Hristos ne da adevărata măsură a vieții.

Cum să nu avem curajul compatimirii cu aproapele când Domnul ne dă această putere compatimind El mai întâi cu noi!

Cum să nu avem curajul iertării avându-L de partea noastră pe Hristos cel iertător care rasare din mormânt iertarea Parintelui ceresc!

Cum să nu avem curajul să fim liberi față de pacat când din mormânt, odată cu Domnul înviat, ne rasare lumina adevărului asupra tainei vieții. Anume că putem să fim oameni ai învierii asupra cărora împărția motii să nu mai aibă putere, pentru că Hristos a pus creația și pe om sub umbra Crucii ca vesnica marturie că iubirea nu se împune cu forța, că este vulnerabilă, că patimește, dar că doar dincolo de această umbra este învierea!

În numele Domnului va binecuvîntez pe toți, cerându-va să rămâneți tari în credința în ciuda tuturor încercărilor prin care treceti. Întăriți-vă pe copiii și tinerii dumneavoastră cu haina cea tare a credinței pentru că Domnul vi i-a dat în dar ca să-L preamăriți întru ei. Primiți-va unii pe alții cu dragoste și bucurie, purtați-va unii altora greutățile arătând lumii noblețea dragostei cu care Hristos ne-a binecuvîntat. Să nu ne lasăm biruiți de sentimente care înnegresc sufletul și ne fac sclavi ai raului, ci să privim spre frumusețea discretă a lui Hristos, să ne lasăm cuceriti de ea pentru a deveni liberi și înviați cu El.

H R I S T O S   A   Î N V I A T !

+Arhiepiscopul Iosif

Paris, Sfintele Paști, 1 mai 2000